

si fas cas d' eixas estrofas,
desde are 't prometo hermosa,
que may més sabràs que cosa
es faltarte las garrofas.

Y en fi, si d' aquest esclau
la felicitat ne fas,
't juro que un pis tendrás
ab mes luxo qu' un palau.

Ton marit será tant Pau,
que 't vindrà sempre al darrera;
y si ha estat un tronera
y ha tingut un genit adust
avuy, sols per darte gust...
¡ni 's mirará la cambrera!

Y al veurer que en las montanyas
la neu s' hi comensa à extender,
tu ja no anirás à vendre
ni moniatos ni castanyas.

Ja, ni admiraré tas manyas,
ni 'm causarán mes tormentos,
ni plujas, ni frets, ni vents...
Puig per fret que fassi à fora
estant plegats à tothora
¡¡prou estarém ben contents!!

VICENS ANDRÉS

PRESENT

—Vetelaquí: *Principessa de mon cor*, dona estimada, sobriana mia, la rosa que per ser poncella encara deixí à l' esmaragdat roser en l' hora anyorada qu' un flayrós pomell anava guarninte, boy passejant per aquell jardi que per tot traspuava misteri. Què trist, restà après d' haverhi passat nosaltres!... Ni un clavell balansejava en el clavalliner, ni una margaridoya de calser ñelicat somreya per l' ervey, l' oreitg anyoradís passava llisquén sense amorosir ni una embaumadora rosa alexandrina... Sols allá, en els verdejants rosers una tendre poncelleta destilava suauament el plan de l' anyoransa...

...Y tu 'm mirares...

Oh! be prou que la compregui aquella mirada concirosa, be prou que ho vaig entendre que la volias...

Be prou qu' ho comprengui que 't condolias de la trista sort d' aquella gemada poncelleta.

Te recordas, dona estimada, qu' al ferte present del ram vareix dirte, per contesta à ta mirada, que mon aïnor no era no, una mística poncella, sinó flor gemada gaudint del bell esclat de la joventut encisadora?...

Peraixó en aquell pomell sols t' hi posi flors

ja vadadas, no tendres poncelletas que tot just puntejan l' idili de la vida. T' hi posi flors ja desclosas, balansejadas per l' oreitg amorós y petonejadas mil voltas per papellons d' alas blancas y posat esblanquit. Ve ho saven prou ellàs lo que es estimar...

...Per això en aquell pomell sols t' hi posi flors ja vadadas...

Te recordas qu' al dirtho abaixares la visita tota vergonyosa?... Yo, allavores en ta cara més pura qu' un raix de celistia no sé quin simbol d' amor vaix besllumbrari. ¿Potser una llàgrima?... Si, una llàgrima car al revés de ta ma més blanca que la satalia vegí que passares dissimuladament per tas galtas de fada. Te recordas que seguarem passejant de costat, y que jo impelit per no sé quina forsa misteriosa, estampí un petó en ta mà trémola, y que al punt, en mitx de las euras, refilà un auzell de cant festiu salmejant nostres dulsuras?...

Té, vetelaquí; han passat tres jorns y la tendre poncella es avui ja flor gemada, encisadora... Té, vetelaquí: no la posis pas sobre ton pit que 's mustiaria prompte flayrejant l' amor qu' en ell hi cobeja!..... Acóstala à tos llavis carmesins y ab vera fruició petonéjala, si, peñonéjala car en ella hi he condensat tot mon esser. Prenla, adórala, es el simbol de mon amor. Adórala, y sérvala en ta boca à flor de llavi fins que, mustia, contrasti ab ta care de primavera. Y cuan ja reseca te condoleixi, no la llensis, sovirana mia, guárdala, guárdala eternament en l' estoig dc tos secrets ahont hi servás remembransas d' altres jorns...

...Guárdala eternament... que cuan ja veillets, aprop la llar, rodejats dels esplets de nostre amor, vejém atansarse la mort ab sa dalla segadora, allavores, cuan ja las mevas mans tremolarán y no podrán estrenyer 't mos brassos, cuan els meus llavis se sentirán esquerps de petonejarte... y mos ulls no gozarán à toparse ab els teus... allavores jo te la demanaré aquesta flor avuy rumbossa... y al donàrmela tu la besarás y jo la besaré... y una alienada nova revisarà el meu cos xacros... y ab forsa, potser sabia, tiraré aquet simbol al foch espategant...

Y la flor resseca donarà un jemech qu' ens omplenarà de tristura... y veurém convertirla en cendra... y nostre amor identificat en ella s' esvairà ab la fumerola cap el cel... y à las regíons serenes la negra fumerola tornarà à la terra y el nostre amor farà sa via... amunt amunt... més amunt!...

...Y ab tendresa petonejarem nostres filllets... y la mort arribarà assedagada!